

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 10

DESEMBER 1999

35. årgang

«Kvinnens ætt»

Av Per Bergene Holm

På syndefallets dag gav Herren de første mennesker et løfte: Kvinnens ætt (avkom, sæd, frø) skal knuse slangens hode. (1Mos 3:15)

Det er et underlig uttrykk, for det vanlige i Skriften er å kalle ethvert barn som blir født for mannens ætt eller mannens barn. Når det da er tale om «kvinnens ætt», så er det altså tale om en som på særlig vis, mer enn ellers, må være kvinnens barn.

Hos profeten Jesaja møter vi løftet igjen, løftet om kvinnens ætt, men nå sies det dessuten at denne kvinnen skal være en ung kvinne som ikke vet av mann, en jomfru. (Jes 7:14) Barnet skal være veldig Gud. (Jes 9:6)

Og så skjedde det i tidens fylde at en jomfru ble med barn og fødte en sønn.

Adams sæd

Den syndige sæd fra Adam gikk i arv fra far til sønn. Hver eneste Adams-ætling ble unnfanget i synd, dvs. den syndige sæd fra Adam ble ved unnfangelsen selve fosterets natur. Selve Adamsætten ble fordervet, og Adams-ætlingene var ute av stand til å unn-

fange annet enn syndere som hadde behov for frelse.

Jesu unnfangelse er imidlertid ikke et produkt av Adams sæd, men Guds Sønn ble unnfanget i Marias morsliv ved Den Hellige Ånd, på underfullt vis.

Han ble født av en kvinne, han er «kvinnens ætt». Han er en jomfrus sønn og Guds Sønn. Derfor sier ikke Lukas at Jesus er Adams sønn, men at det var noe «folk holdt ham for å være». (Luk 3:23) Men den syndige sæd fra Adam er ikke Jesu fødsels gave. Han er ren. Han kom i menneskers lignelse, men var uten synd.

Den annen Adam

Likevel så fødes Guds Sønn til jord nettopp for å gå inn i Adams ætt. Han er født av en kvinne, han er et sant og helt menneske. Han lar seg skrive inn blant menneskenes tall, som en av Adams-slekten.

Han er et menneske, han kom i syndig kjøds lignelse, men han har ikke noe syndig kjød, han er uten synd.

«For en slik yppersteprest var det vi måtte ha – hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere og opphøyet over himlene, en

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf./fax. 56 55 26 72.

E-mail: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-mail: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:

Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

som ikke daglig trenger til, lik yppersteprestene, å bære fram offer, først for sine egne synder og deretter for folkets. For det gjorde han én gang for alle da han ofret seg selv ...» (Heb 7:26-27)

Men «ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud». (2Kor 5:21)

Tenk at han som var uten synd, han som ikke hadde noe syndig kjød, han gikk inn under Adamsslektens synd og ble gjort til synd. Det skjedde ikke ved hans unnfangelse, men det skjedde ved en guddommelig tilregning. Jesus gikk inn under vår synd, han bekjente verdens synd som sin og Gud gjorde Jesus til selve synden og handlet med ham deretter.

Hele Adamsslektens synd og brøde bar Jesus. Den gjorde han opp for. Han har løst oss fra «vår første fødsels bann», løst oss fra vår arv i fra Adam!

Selv ble han opphav til en ny menneskeslekt, en slekt som ikke regnes fra Adam, en slekt som er uten Adams sæd. Det er «kvinnens sæd», Guds Sønn, som er opphav til denne menneskeslekt.

Hver og en som tar i mot Jesus og tror på ham, blir født inn i denne slekten, den annen Adams slekt. (Joh 1:12)

Ved denne fødsel får du del i guddommelig natur. Og det livet du da lever i troen på Jesus har sitt utspring i himmelen og hører himmelen til. Det er noe annet enn arven fra Adam!

Har du kommet inn i denne slekten, og kjenner du til dette livet fra himmelen? Jesus har vunnet deg det, og du får det for intet når du kommer til ham.

L&E

«I dag er det født dere en frelser...»

Av Jacob Traasdahl

Det var ikke rom for dem i herberget

Det var ikke «rom i Herberget» da Jesus kom. Det er ikke mange som har hjerterom for ham i dag heller.

Utenfor byen, i en ussel stalls snevre krybberom fant han sitt første leie. Og «utenfor leiren», blant dem som vil bære hans forsmedelse, finner han ennå den dag i dag sitt kjære hvilerom.

Hvordan er det med deg, kjære leser, har du rom for den Herre Jesus i ditt hjerte? Han sier jo selv at han vil bo hos dem som «er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å gjenopplive de nedbøydets ånd». Er du blitt glad i verden og de ting som er i verden? Opptar omsorgen for det jordiske din sjel? Er du en trell under Mammon, under ditt hjertes hovmod og selvishet, under verdens lyst som skal forgå? Å, da har du ikke rom for Jesus i ditt hjerte. Du kan nok ha rom for Jesus i ditt hode, i dine teorier og begreper; du kan nok også vise ham en ytre dyrkelse, holde deg nær til ham med munnen og ære ham med lepene, men noe hjerterom har du ikke for ham før du er blitt en av «*de fattige i ånden*».

Det er hos *de elendige* Jesus fin-

ner hjerterom. Han har selv skapt sjelen slik at det er rom for ham der inne; men dette rom står tomt så lenge ikke Han er blitt hjerteskatte. Dette tomrom føler du også, min kjære venn, om du ikke har tatt i mot Jesus – og det er i grunnen denne følelse av tomhet som jager deg som en fredløs omkring blant disse jordiske ting, for å finne noe å utfylle tomheten med. Men jeg kan forsikre deg om at du aldri vil få fred før Jesus får komme inn i det herberge han selv har beredt seg.

Hyrdene ute på Betlehems marker var nok slike elendige som «lengtet etter *Israels trøst*». Så underlig! Den himmelske herold utkårer seg disse fattige hyrder til å være de første som skulle få høre om «den store glede – en glede for alt folket». Og himmels hærskarer beæret disse ringe mennesker med sitt besøk og stemte i en herlig jubelsang for dem. Sandelig, vår kjære Gud vender opp ned på alle ting her i denne verden! Hvorfor besøkte de ikke heller yppersteprestene og tidens toneangivende religiøse ledere? Akk, han visste at det ikke var rom for ham hos dem!

Mens disse fattige syndere, innhyllet i nattens mørke, holdt nattevakt over sin hjord, står plutselig en strå-

lende herlig skikkelse for dem. «Herrens herlighet lyste om dem. Og de ble meget forferdet.» Men denne frykt går snart over i salig forundring, for engelen sier: «Se jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser.»

En stor glede

Ja, lovet være Gud. Julebudskapet har brakt en stor glede til den arme jord. Når profeten Jesaja spår om denne herlige hendelse, utbryter han: «Det folk som du før ikke gav stor glede, lar du bli tallrikt. De gleder seg for ditt åsyn, slik en gleder seg om høsten, slik en jubler når de deler hærfang. For åket som tynget det, og stokken på dets skulder, driverens stav, har du brutt i stykker, som på Midians dag.» Jes 9:3-4

Gud har beredt oss alle en stor glede, for engelen sa at den var «for alt folket». Men hvorfor er det så få som gleder seg? Jo, fordi det er så få som kjenner til «*åket som tynget*», «*stokken på dets skulder*» og «*driverens stav*». Disse uttrykk er lånt fra trelletjenesten og betegner det ulykkelige slaveri under synden og under loven. Vi er «*kjødelige, solgt under synden*». Vårt kjøds «attrå er jo fiendskap mot Gud». Men vi er ikke alle ulykkelige som syndeslaver, skjønt syndens treldom kan være hard og forferdelig nok. Men ulykkelige blir vi

først tilgagns når lovens ris begynner å piske våre skuldre, idet den vekker våre samvittigheter og truer oss med evig fortapelse. Ja, ulykkelige tilgangs blir vi først da, når Moses med sin driverstav er etter oss over alt, og vi føler på vår avmakt og syndebundethet i alle ting. Å, da kommer vi under en svær byrde. Synden blir en byrde for oss som vi ikke kan få hvile fra verken dag eller natt, og som truer med å trykke oss like ned i helvete.

Tenk, hvor stor gleden må bli når man befris fra alt dette! Da går dette Herrens ord i oppfyllelse: «Da Herren lot Sions fanger vende tilbake, var vi som drømmende. Da fyltes vår munn med latter, vår tunge med jubel.» Og det blir ikke bare stor glede, det blir også nye hjerter og nye sinn til å tjene Herren i en frivillig ånd. En liten fortelling vil belyse dette:

Før slaveriet ble avskaffet i Amerika, og menneskene enda ble solgt som kveg, hendte det en gang at sønnen til en rik slaveeier besøkte et slavemarked i sørstatene. Blant de ulykkelige stakkarer som skulle selges som en annen vare, så han en kvinne som var ulykkeligere enn alle andre. Hun kunne knapt holde seg oppreist. Fortvilelsen stod malt i hennes ansikt, og hun stirret med redsens blick på den mann som hun antok ville bli hennes nye herre. Den

unge mannen ble rørt over kvinnens nød. Han begynte å forhandle med hennes herre, ble enig om prisen og betalte hele beløpet. Så gikk han til kvinnen og overrakte henne salgsbrevet med disse ord: «Nå behøver du ikke være ulykkelig lenger. Du er frikjøpt. Se her er frihetsbrevet.»

Kvinnen stirret opp i den ungen mannens øyne og sa en hel del uforståelige ting. Budskapet var alt for gledelig til at det kunne være sant, syntes hun. Men da hun endelig fattet betydningen av den unge mannens edelmodige handling, ble hun aldeles ute av seg selv av glede. «Herre,» sa hun «er det sant – er det sant?» «Ja,» svarte han, «det er sant; du er fri, og gå nå hvor hen du vil.» Men hun foldet sine hender og kastet seg bedende ned for hans føtter og ropte: «La meg få være min herres tjenerinne hele mitt liv. Mitt hjerte tilhører min herre, jeg vil gå med min herre.»

En tid etter besøkte en reisende misjonær den unge mannens hjem og iakttok en hel del slaver som arbeidet med bomull. Blant de for det meste ulykkelig utseende slaver, fikk han øye på en kvinne som nynnnet på en sang og så så lykkelig ut. Han spurte den unge mannen om grunnen til at denne kvinnen var så lykkelig fremfor de andre. «Kanskje slave-tjenesten har forvirret hennes hjer-

ne,» tenkte han. «Jeg skal si deg hemmeligheten,» svarte den unge mannen; «denne kvinnen er fri, derfor er hun så lykkelig.»

Var ikke denne kvinnes glede stor? Å, om julebudskapet kunne bringe deg, kjære leser, den samme frigjørelsens glede. Det gledelige er for alt folket, derfor også for deg. Et barn er født oss, en Sønn er gitt oss. Fyrstedømmet er på hans skulder. Han er født til å være din og min «saliggjørelses fyrste». Å, en forunderlig fyrste og et forunderlig fyrstedømme! «Han bærer fyrstedømmet på sine skuldre.» Som en øm mor bærer sitt hjelpeløse barn, slik vil han bære deg, og det gjør han med glede. «Når han har funnet sitt får, tar han det på sine skuldre og bærer det hjem med glede.»

Jeg hørte en gang en bekymret sjel klage seg for en gammel Herrens tjener. Hun kom med alle mulige «om» og «men», mens han viste henne hen til nådestolen som er oppreist i Lammets blod. Da han hadde forsøkt å stenge igjen alle egenrettferdighetens smutthull for henne, utbrøt hun fortvilet: «Hvordan skal jeg da bære meg ad?» Den gamle mannen svarte: «Kjære venn, du skal ikke bære deg ad, *du skal bæres*. Jesus vil ta både deg og dine bekymringer, slik du er nettopp nå.»

Ja, saken er at vi holder på å bæ-

re oss ad, snart slik og snart slik, etter vår arme fornuft og vårt bedragelige hjertes råd. Men Herren vil gjøre prosessen kort, og tar oss på sine skuldre og bærer oss hjem med glede. Den fortapte sønn gikk også med mange spekulasjoner om hvordan han skulle være. Men Faderen overrasket ham, falt ham om halsen og kysset bort alle hans trelldomstanker!

I dag er det født dere en frelser

Å, la oss forandre dette ord «dere» til «meg»: I dag er født *meg* en frelser. Og si til ham: «Er du en virkelig frelser; har du makt på jorden til å forlate synder, så skal du fra i dag av være min Jesus. Jeg er en virkelig synder. Jeg vil betro meg til deg med alle mine bekymringer, du skal være min sjels lege, og du skal være min eneste rådgiver under alt som møter meg i livet. Du skal være mitt lys i verdens mørke, og du skal bære min sjel gjennom dødens skyggedal.

Englene hadde ikke før frembrakt det glade budskap, før hyrdene så seg omringet av en «himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sa: *Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag.*»

*Fra «Livet i Guds Søn»,
udatert, gotisk
Tilrettelagt for L&E ved JE*

Framtid og håp!

Sannelig, det er en framtid for deg, og ditt håp skal ikke bli til intet.

Ord 23:18

Bibelen er Guds ord, og Ordet kommer til deg med tukt og trøst. Dette verset fra Ordspråkene er et budskap til deg som kjenner deg dømt av ditt eget hjerte. Du kjemper med fall og nederlag i tanke- og viljelivet og synes det er så vanskelig å få tro deg frelst. Ja, da må du til Ordet! Vi finner ikke evangeliet i vårt eget hjerte. Nei, der inne bor det intet godt. Men i Bibelen finner vi evangeliet! Det er derfor en kristen igjen og igjen må til Ordet, til kilden for all åndelig velsignelse!

Du tenker: «Det er ingen framtid for meg, så mye synd og elendighet som jeg kjenner på.» Men nettopp til deg er dette bibelverset skrevet: «Sannelig, det er en framtid for deg, og ditt håp skal ikke bli til intet.»

Det er Jesus som er din framtid og ditt håp. Vi har så lett for å håpe på oss selv og tro at vår framtid avhenger av at vi lykkes og får det til. I stedet løfter Bibelen våre øyne mot Jesus og forkynner at Hans renhet er vår renhet, at hans liv er vårt liv, at hans seier er vår seier. Derfor er det fremtid og håp for en kristen, også for deg som sitter fast i håpløshet og mørke!

Jon Espeland

Når alvoret blir borte...

Av Karl Notøy

Vi lever i ei tid der alt skal være like bra. Moralen brytes ned. «Har du lyst så har du lov», er tidens slagord. Dette gjenspeiler seg langt inn i kristne rekker. Vi kristne er så like denne verden. Verdslige metoder brukes i det kristne arbeidet. Saltet holder på å miste sin kraft. Forråtnelsen tar overhånd. Verdslighet og likegyldighet griper om seg. Materialismen er denne tids avgud. Men Bibelen sier at vi ikke kan tjene to herrer, og at Guds folk skal være et annerledes folk.

Vårt mål er å nå heim til himmelen. Derfor er det farlig å bli så opptatt av denne verden at vi glemmer det viktigste. Vi skulle være Guds tjenere på denne jord. Jesus måtte si til Marta: «Du gjør deg strev og uro med mange ting. Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, som ikke skal bli tatt fra henne. (Luk 10:41-42)

Et av Satans farligste våpen i dag er travelhet. Vi nærmer oss avslutningen av denne tids husholdning. Og Jesus spør: «Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?» (Luk 18:8) Umoral og utukt brer seg. De mest intime ting vises fram i massemedier i dag. Grenser flyttes, ingen gir akt på Bibelens ord, og det er snart ingen som tør stå fram med sannheten. Vil du stå på sannheten må du regne med å møte motbør. Derfor er det meste av forkynnelsen i dag rund og tannløs. Det blir

forkynt slikt som mennesket vil høre, det som klør dem i øret. Og mennesket blir ikke frigjort.

Det vi mer enn noe annet trenger i dag, er en avgjort forkynnelse som viser vårt forderv, men samtidig viser Jesus som vår frelser slik at den enkelte må spørre: «Kan du have meg kjær selv så heslig jeg er?» Alvoret kommer bort i dag og når en samles, er det for å hygge seg. «Det er ikke så farlig. Gud er vel en kjærlig Gud?» sier man, og glemmer at vi er i fiendeland, at livet har to utganger, enten himmel eller helvete.

Det vi mennesker trenger å få høre, er det uforfalskede evangelium, om og om igjen. For troen kommer ved hørelsen. I stedet for å benke oss omkring fjernsynet, er det viktig at vi tar til oss av Guds ord. For det som opptar oss, det former oss. Vi lever i en tid som er preget av åndelig likegyldighet. Anfektelse er et fremmedord. Men seiler vi med strømmen, vet vi hvor det havner.

Jeg er redd for at vi som folk ikke har kjent vår besøkelsestid, at Norge er på tur inn i hedenskapets mørke. La oss slå en bønnering rund vårt land og folk. Om at vi som enkeltpersoner og misjonsfolk ikke må være med på å gi folket steiner for brød, men at vi forkynner lov og evangelium slik at sjeler får se seg fri i det Jesus har gjort for oss.

L&E

«For å fri oss ut»

Av Sven A. Berglund

«...han som gav seg selv for våre synder for å fri oss ut ...»

Gal 1:4

Alt som kalles kristendom står og faller med forkynnelsen av lov og evangelium. Det er ikke alt vi driver med i det såkalte kristen-Norge som er under Guds velsignelse. Det er mye som Herren ikke vedkjenner seg. Utviklingen – også i kristenflokkene – går bort fra Guds ord. Åndsfattigdom og mangel på sann vekkelser fører folket bort fra de gamle stier og veien til det gode der det er hvile for sjelene.

Herren sa til Jeremia at «hvis du skiller det edle ut fra det uedle, skal du være som min munn» (Jer 15:19). Hva så med kristen aktivitet og kristent arbeid i dag? Jo, i dag gjelder det som alltid har vært den viktigste loven i Guds rike, nemlig at alt står og faller med forkynnelsen av lov og evangelium.

Når jeg leser orde i Gal 1:4 kan jeg ikke la være å enda engang tenke på misjonslederen Axel B. Svensson i Sverige som formet slagordet: «Tilbake til evangeliet». Våre hovedfiender, Satan, verden og vårt eget kjød er alltid på vei bort fra evangeliet. Derfor er det så viktig med veivisere og veivoktere som roper: «Tilbake til evangeliet!»

Lysestaken

Evangeliet, sier Guds ord, er lysestaken som gir livets lys. I sendebrevet til

menigheten i Efesus i Åp 2 sier Jesus at menigheten hadde forlatt sin første kjærlighet. Det vil si at hengivelsen, avhengigheten, varmen og krafttilkoblingen til Jesus og Ordet var blitt mer og mer borte. Jesus sier: «Kom derfor i hu hva du er falt fra. Omvend deg, og gjør de første gjerninger! Men hvis ikke, så kommer jeg brått over deg og vil flytte din lysestake ...» (Åp 2:5) I Åpenbaringsboka står det også at de syv lysestakene som Johannes så, var de syv menighetene Jesus taler til. Med andre ord: Evangeliets lys og kraft gjennom Guds ords forkynnelse er det som gjør en menighet til menighet. Ikke rett tro på papiret, stor aktivitet, ikke mange medlemmer og velstrukturert organisasjon, men evangelieforkynnelsen. Paulus sier: «For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror». (Rom. 1,16)

Det var mange som «kom med» i vekkelser rundt om i Galatia. Men ganske snart ble de ubefestede utsatt for en ny forkynnelse: «Selvfølgelig må du ha Jesus, men du må også ha noe mer.» Og så forkynte de det du må legge til selv: Mer tro, mer overgivelse, flere gjerninger, mer helhjertet tjeneste o.s.v. «Du må ikke bare stoppe opp med Jesus, forsoningen og blodet. Både frelsen og tjenesten er et samarbeid. Du må komme videre, vokse, gi deg mer helt over, være en helhjertet disippel.»

Nylig ble det forandring i statuttene for en ungdomsorganisasjon. Før stod det at formålet var å vekke og bevare de unge. Dette «bevare» ble erstattet med «disippelgjøre». Dette er en tendens i tiden. Vi er på vei bort fra forsoningsblodet og Golgata. Men hva blir erstatningen? Jo, eget strev og egen innsats!

Paulus skriver: «Jeg undrer meg over at dere så snart vender dere bort fra ham som kalte dere ved Kristi nåde, til et annet evangelium, skjønt det ikke finnes noe annet – det er bare noen som forvirrer dere og vil forvrengte Kristi evangelium.» (Gal. 1,6-7) Hvorfor ble de så fort fanget av vranglæren? Jo, fordi de aldri fikk høre seg til frihet. De fikk ikke høre en forkynnelse som kunne åpenbare evangeliets frihet.

«Den banede vei»

Det er profeten Jeremia Herren bruker som et vekkelens redskap. Herren roper til et Guds folk i frafall «... gi akt på hovedveien, (*den banede vei*, gml. overs.), den veien du gikk! Vend tilbake, du jomfru, Israel, vend tilbake til dine byer her!» (Jer 31:21) Byene som Guds folk skal vende tilbake til er Israels seks fristeder. Det er herlige forbilder på Jesu sår. Hovedveien er Jesus selv. *Den banede vei* er den nye og levende vei like inn til himmelen og Guds hjerte som Jesus har banet med sitt hjerteblod. (Heb 10:19f) Legg merke til at når Herren taler til sitt folk om utfrielse og fornyelse, da taler han ikke om å komme videre, oppleve mer, tjene mer helhjertet o.s.v. Nei, han sier ganske enkelt til sitt folk i dag som til Israel den gangen: «Gi akt

på hovedveien, gi akt på *den banede vei* og vend tilbake»

Jesus sier selv: «Jeg er veien og sannheten og livet.» Jesus kom ikke for å ta imot din vellykkede kristendom, ditt strev med å disippelgjøre deg, din overgivelse, din kjærlighet, ditt arbeid. Nei, «Menneskesønnen er ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene å gi sitt liv som løsepenge». (Mark.10,45) Ja, Jesus kom for å fri oss ut, som Paulus skriver til dem som strevde med sin kristendom. La oss be om vekkelse og åndelig fornyelse over landet! La oss be om nåde til ikke å drives rundt av et hvert forvrengt evangelium i tiden! La oss be om nåde til å vende tilbake til evangeliet, til forsoningen, til Golgata, til Jesus. «... han som gav seg selv for våre synder for å fri oss ut ...», – fri oss fra syndens trelldom, fra åndelig trelldom, fra loviskhet og fra vranglæren i tiden som fører til fortapelse.

Jesus har all makt i himmel og på jord. Gå til ham som kan sette deg fri! Ditt frihetsbrev kan du lese i Guds ord: «*Det er fullbrakt!*»

*Å hvilken nåde Midt i all våde:
Kristus har kjøpt oss just som vi er!
Han måtte lide, Kjempe og stride,
Han måtte stå mot Helvedes hær.
Nu er vi frie – hør og gi akt!
Synden på verdens Frelser er lagt!
Gud nu forkynner Nåde for synder,
Amen, Halleluja!*

(sb 284)

L&E

En salme av Hans Adolph Brorson til ettertanke

1. Loven er et hellig bud,
Viser oss vår Gud alene
Fram for alle ting å tjene,
Og å ære, som en Gud;
Intet uten ham at ynde,
Ham at elske natt og dag,
Intet uten ham begynne,
Det er lovens hovedsag.

2. Det er og vår skyldighet,
Har vi dog av hannem livet,
Gud alene hver har givet,
Hva han har, og kan og vet.
Kunne vi dog intet finne
Ham til vederlag igjen,
Bør dog alle våre sinne
Vendes til Hans ære hen.

3. Derav og nødvendig må
Følge, som uti en kjede,
At vi skal vår neste glede,
Og til hånne gjerne gå,
Hva man nu sin Gud vil yte,
Som det ikke har behov,
Dette skal vår neste nyte
Etter kjærlighetens lov.

4. Dette bud om kjærlighet
Stod i Adams hjerte skrevet,
Ble ved synden sønderrevet,
Da han falt i døden ned,
Lyst at ville, kraft at kunne
Holde lovens varetekt,
Sank ved Adams fall til grunne
For den hele Adams slekt.

5. Da nu hele verden lå
Under Herrens dom og vrede,
Straffen den var også rede,
Som der skulle følge på,
Da begynte Gud å tale
Om sin egen kjære Sønn,
Som hans vrede skulle svale
For det ganske Adams kjønn.

6. Det var nu et annet ord,
Verdens jammer å fordrive,
Og å få igjen til live
Alle folk på denne jord,
Lovens svare band og torden
Skulle Jesus ene slå,
Og det arme folk på jorden
Skulle evig glede få.

7. Det er også evig vist,
Hvem seg vil til Jesus vende,
Hans forbannelse har ende,
Han skal evig gledes hist,
Men vil noen ikke lyde
Livets evangelium,
Evig skal han det fortryde,
Det er Ordets hovedsum.

8. Tenk meg nu engang, hvordan
Står det til i verdens rike,
Synden skulle man unnvike,
Der vil verden ikke an,
Det er saken, det er knuten,
Syndens lyst man have vil,
Mener dog man dess foruten
Nok kan høre Jesus til.

9. Slike står ennå uti
Deres synders skam og blussel,
Under vredens hårde trussel
Og det mørke slaveri.
Loven skjelder dem og truer
Med Guds vredes svare band
Og forferdelige luer
I en evig pines stand.

10. Intet gjelder, at man her
Seg på Jesu død beroper,
Og en evig frelse håper,
Når man synden dog har kjær,
Her må skje en rett forening
Mellom Gud og oss igjen,
Det er ordets rette mening,
Der vil det oss have hen.

11. Har vi ham, som har betalt,
Har vi ham, som fyldest gjorde,
Da er lovens trussel borte,
Jesus har det klaret alt,
Ja han selv oss krefter giver
Til at følge lovens bud,
Gud den Hellig Ånd oss driver,
At vår gjerning skjer i Gud.

12. Da er loven oss et spel,
Som vi kan for øyne sette,
Alltid mer og mer å rette
Våre mange synndefeil,
Da er loven intet annet
Enn en hellig himmelsti,
Ja med hjertens fryd beblandet,
Når man går kun rett deri.

13. Søte Jesus, la da ei
Satan mine øyne blinde,
Lær meg ved ditt ord å finne
Himmerikets rette vei,
Deg, kun deg av alle krefter
Rett at søke, rett at få,
Deg å følge trolig etter,
Inn med deg i himlen gå.

Hans Adolph Brorson

Et liv for et liv

Dette er en gammel historie om to brødre som bodde i Spania den gang domstolene ikke var så nøye som de er i dag.

Luis og Sebastian var eneggede tvillinger, og deres hjem var et hvitkalket hus med flatt tak like utenfor murene til den lille fjellbyen. Foreldrene var døde, men de hadde etterlatt dem en liten arv, og guttene bodde i det gamle hjemmet sitt. De var så like at ingen i landsbyen kunne skille dem fra hverandre.

Men ettersom årene gikk, utviklet guttene seg forskjellig. Sebastian hadde en god jobb. Han var vennlig, stødig og flittig, og alle talte vel om ham. Men Luis var doven og ville ikke arbeide. Han tenkte ikke på annet enn fornøyer, og hver eneste kveld var han opptatt med pengepill og drikking. Ofte var han ikke hjemme før langt utpå morgenkvissten. Sebastian bønnfalte ham forgjeves om å kutte ut de dårlige vennene sine og begynne på nytt. Men Luis bare lo.

En sen kveld, mens månen lyste på de hvitkalkede veggene i byen, satt Sebastian ved vinduet. Han var så merkelig urolig, og øynene var hele tiden festet på veien fra byporten, som så ut som et hvitt bånd. Som vanlig var ikke Luis kommet,

men denne kvelden klarte broren av en eller annen grunn ikke å få sove.

Han så den løpende skikkelsen før han hørte de raske fottrinnene, og han gikk til døra. Luis løp for livet, og han presset seg forbi Sebastian og inn i huset. I lyset fra lampa var ansiktet hans likblekt, og klærne var istykkerrevne og flekket med blod. Han skalv så kraftig at han nesten ikke klarte å snakke.

«Å Sebastian,» sa han andpustent. «Gjem meg! Gjem meg! De kommer for å ta meg, og det betyr døden for meg!»

«Hva mener du?» spurte Sebastian og skyndte seg bort til vinduet. Og ganske riktig, en stor flokk mennesker var på vei ut gjennom byporten. De løp ... og de hadde kurs rett mot huset deres.

«Vi drakk for mye ...,» gråt Luis. «Vi slåss ... jeg mente det ikke ... han falt bakover og døde. Å, Sebastian, gjem meg! Hva skal jeg gjøre?»

Men Sebastian visste hva han skulle gjøre, og han rev av seg kappen sin. Det var ikke et sekund å miste.

«Ta på deg disse klærne og gi meg dine,» befalte han. «Fort deg! Slutt å skjelve! Nå kan du løpe ut bakdøra og opp i fjellene. Kom ikke

tilbake på lang tid ... løp, min bror, løp!»

Det var så vidt han rakk det, for utenfor huset kunne de allerede høre lyden av rop og mennesker som løp. Et øyeblikk senere kom en politimann stormende inn i huset, fulgt av en opphisset folkemengde. Politimannen stanset brått foran Sebastian, som ble stående stille mens han hev etter pusten, og håret sto til alle kanter. Han hadde søle både på hendene og i ansiktet, og på seg hadde han kappen med blodflekke-
ne. De satte håndjern på ham, men han satte seg ikke til motverge. Taus fulgte han med tilbake til fengslet. Noen få dager senere ble det holdt rettssak, og han ble dømt til døden for mord.

Nesten alle mennene i byen var kommet til rettssalen for å ta fangen i øyesyn. Da rettssaken var over og tilhørerne satt på tavernaen og diskuterte saken, sa de alle det samme:

«Så rolig han var! Han sa ikke et eneste ord til sitt forsvar, og ikke ba han dem spare livet hans heller. Det virket heller ikke som om han var redd.» «Dere så jo selv at det var blodflekker på kappen min,» sa han. «Jeg har ikke noe å forsvare.»

«Og hvor ble det av den fine broren hans?» spurte andre. «Hvorfor var han ikke tilstede under rettssaken? Han har heller ikke vært på jobben etter at dette skjedde. Skam-

mer han seg så over broren at han lar ham dø alene?»

Men ingen visste svaret på det spørsmålet, og et par dager senere ble Sebastian henrettet. Et liv for et liv.

Luis gjemte seg mange uker oppe i fjellet. Han kledde seg i bondeklær og arbeidet for en bonde hele høsten. Til å begynne med våget han ikke å forlate stedet der han oppholdt seg. Natt etter natt våknet han skjelvende etter å ha drømt om flokken som kom løpende etter ham. Men etter hvert ble han modigere. Han angret bittert at han hadde drept kameraten, og han lengtet etter å se broren sin igjen. «Kanskje de har sluttet å lete etter meg nå,» tenkte han. «Neste markedsdag vil jeg dra til byen i forkledning, og prøve å få snakket med broren min.»

Han hadde latt skjegget vokse og hadde farget seg i ansiktet, og ingen kjente ham igjen. Iført sine bondeklær slo han seg sammen med en flokk muldyrdrivere og satte kursen for markedet. Mens kjøpslåingen pågikk for fullt, gikk han inn blant publikum og begynte å snakke med folk. Gradvis klarte han å dreie samtalen inn på mordet som hadde funnet sted for ikke så lenge siden.

«Jeg hørte at fyren klarte å unnslippe,» sa han. «Leter de fremdeles etter ham, eller har de gitt opp?»

«Gitt opp?» svarte en av dem han snakket med og vendte seg for-

undret mot Luis. «Politiet vårt gir aldri opp! De fanget ham samme dag. Rettssaken begynte samme uke, og han ble henrettet to dager senere. Her seirer alltid rettferdigheten! Merkelig nok forsvant broren hans samme dag, og han har aldri dukket opp igjen. Noen sier ... »

Men Luis hørte ikke hva noen hadde sagt. Han ga fra seg et fortvilet skrik og løp vekk fra markedsplassen. Halvveis blindet av tårer fant han veien til huset der dommeren bodde, og der han halvveis tvang seg vei inn. Da dommeren dukket opp for å se hva bråket skyldtes, falt Luis ned for ham.

«Dere har drept en uskyldig mann,» gråt han. «Det var jeg, og ikke broren min. Ta meg også. Jeg har ikke noe mer å leve for!»

Dommeren trakk seg tilbake. Etter å ha diskutert saken med sine rådgivere, kom han tilbake.

«Loven sier: "Et liv for et liv",» sa han. «Vi kunne ikke vite at din bror var uskyldig. Kappen hans var jo dekket av blod, og han nektet å be om nåde. Saken er avsluttet. Gå nå, og ti stille om dette. Sørg bare for ikke å stille til mer bråk.»

Men idet Luis med tårefylte øyne snudde seg for å gå, snakket borgermesteren igjen.

«Vent litt,» sa han plutselig. «Er du den eneste broren til mannen vi henrettet?»

«Ja, ja. Det er ingen andre.»

«Da har jeg et brev til deg. Fangen mente det var viktig å få skrevet det, og han overlot det i min varetekt før han døde. Jeg skal hente det til deg.»

Da han igjen var hjemme i sitt gamle hjem, der han og broren hadde tilbrakt så mange hyggelige kveldsstunder sammen helt fra de var små, klarte ikke Luis å slutte å gråte. Det var nesten kveld før han fikk åpnet brevet. Det var ikke langt, og han leste det om og om igjen, helt til det var for mørkt til å se det som sto der. Men da kunne han det utenat.

«Min kjære bror,» sto det i brevet. «I dag skal jeg dø, av egen fri vilje, og i din blodflekkete kappe. Nå ber jeg deg leve ditt liv i min rene kappe. Jeg sender deg min kjærlighet, og Gud velsigne deg! *Sebastian.*»

Og Luis forsto. Han som hadde levd for seg selv og slåss og myrdet, han måtte nå regnes som død. Mannen som hadde elsket og lidd og ofret, skulle fortsette å leve. Slik måtte det være. Han satt og tenkte til det tidlige morgenlyset begynte å fylle rommet. Da reiste han seg og vrengte av seg sin skitne forkledning. Han vasket og kledde seg i rene klær, slik Sebastian ville ha gjort, og så gikk han ut for å møte den nye dagen.

*Fra boken «Det er sant»,
av Patricia St. John*

«Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss»

Av Per Bergene Holm

Det som var fra begynnelsen, det som vi har hørt, det som vi har sett med våre øyne, det som vi betraktet og våre hender rørte ved, om livets Ord – og livet ble åpenbart, og vi har sett det og vitner og forkynner dere livet, det evige, som var hos Faderen og ble åpenbart for oss – det som vi har sett og hørt, det forkynner vi for dere, for at også dere kan ha samfunn med oss. Og vårt samfunn er med Faderen og med hans Sønn, Jesus Kristus. Dette skriver vi til dere for at deres glede kan være fullkommen.

1Joh 1:1-4

Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en ebåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.

Joh 1:14

Gud åpenbart i kjød

I 1Joh 1:1 sier apostelen Johannes at han og de andre apostlene har sett «livets Ord». De har sett det evige livs Ord med sine øyne, betraktet ham over lenger tid, og til og med rørt ved det evige livs Ord med hendene.

Det som skjedde julenatt i Betlehem innebærer virkelig at Herren selv er født på jord, har blitt menneske, kjøtt og blod.

Gud har åpenbart seg i vår verden, slik at å høre, se på og røre ved men-

nesket Jesus, det var ett og det samme som å høre, se på og røre ved Gud selv. For Jesus var Guds Sønn. Og apostlene hadde i sitt samfunn med Jesus, samfunn med Gud selv.

Gud har meddelt seg til oss i Jesus

Vi gir oss til kjenne gjennom våre ord, vi meddeler oss til hverandre gjennom våre ord. Guds Sønn, Jesus Kristus, var «Ordet» fra Gud til menneskene, Guds livgivende åpenbarringsord. Gud har gitt seg til kjenne gjennom sin egen Sønn, han har meddelt seg til oss gjennom sin egen Sønn og sagt: «Slik er jeg.» «Den som har sett meg,» sier Jesus, «har sett Faderen.» Han har sett Gud selv.

Gud er ikke lenger noe fremmed, noe ukjent. Han har blitt kjøtt og blod, han har gitt seg til kjenne i vår verden, slik at vi kan se ham og høre ham og ta på ham.

En sann og viss åpenbaring

På apostelen Johannes' tid var det mange som ga seg av med syner og åpenbaringer og mente seg å kjenne Gud. Men apostelen lot seg ikke imponere. For han hadde noe som var langt større og herligere. Han hadde hørt Gud selv tale mange ganger, han hadde sett Gud med sine egne

øyne, betraktet ham vel og lenge. Ja, han hadde til og med tatt på og rørt ved Gud selv.

Gud åpenbarte seg på en slik måte at alle kunne se ham og høre ham. Han ble menneske og vandret omkring på jord, slik at alle som så ham, så Gud, alle som hørte ham, hørte Gud.

Gud har meddelt seg til oss i Ordet

Men hvordan er det da med oss? Vi kan jo ikke se Gud slik som apostlene. Guds Sønn vandrer jo ikke omkring på jord i dag. Nei, det er sant, men likevel kan vi både se ham og høre ham. For når apostelen her kaller Guds Sønn for «Ordet», så vil han også henlede vår tanke på det ord vi har i blant oss, Bibelen. Der kan vi se Gud, høre ham og lære ham å kjenne. For Gud har ikke bare åpenbart seg i Jesus Kristus, men han har på samme måte og samtidig åpenbart seg i sitt Ord. I Bibelen møter vi nettopp han som er Ordet. Han kommer vandrende til oss, han taler og åpenbarer seg selv like sant og virkelig som om han fortsatt gikk omkring på jord.

Summen av Guds ord er nettopp Jesus Kristus. Det er Jesus Bibelen handler om. «For hvis dere trodde Moses, så hadde dere trodd meg. For det er meg han har skrevet om.» Joh 5:46.

Bibelen er Guds personlige tale

Du skulle kanskje ønske at Gud

talte til deg personlig, ansikt til ansikt, slik at du hørte hans røst og kunne se ham. Og det kan du så ofte som du vil. For så ofte som du leser eller hører Guds ord, Bibelens ord, så hører du Guds røst og så åpenbarer Gud seg selv for deg. «Slik er jeg,» sier han.

Det som Emmausvandrerne fikk oppleve, er noe du og jeg skal få regne med skjer hver gang vi hører eller leser Guds ord. Da kommer Jesus selv til oss og åpenbarer seg for oss og taler til oss. Han lukker opp Skriftene for oss slik at vi ser Ham i dem, åpenbart i hver eneste bokstav og på hver eneste side. Han er Ordet!

Å, om vi kunne tro dette og regne med dette! Så får andre rope om manifestasjoner og åpenbaringer, syner og drømmer. Vi har noe som er langt større og vissere. Vi har Guds eget ord, hans egen tale til oss. Der forteller han meg hvordan han er, der viser han seg for meg. Og det er noe visst og sikkert.

«Apostlenes lære»

Apostlene og profetene er Guds utvalgte redskaper til å formidle hans egen tale og hans egen åpenbaring til oss. Gjennom dem vil han gi seg tilkjenne, meddele seg til oss. Og det er bare gjennom denne åpenbaring, at vi kan komme i samfunn med Gud. Alt annet er svermeri og villfarelse. «Det som vi har sett og hørt, det forkynner vi for dere, for at også dere kan ha samfunn med oss. Og vårt

samfunn er med Faderen og med hans Sønn, Jesus Kristus.» (1Joh 1:3)

Det gis ikke samfunn med Faderen og Sønnen uten gjennom samfunn med apostlene. Det er gjennom apostlenes og profetenes ord jeg kan komme i samfunn med Gud, for det er gjennom det ordet Gud selv åpenbarer seg. Apostlenes ord innebærer både Det nye og Det gamle testamente. For apostlene var ikke bare øyenvitner til det Jesus hadde gjort og sagt, men Jesus hadde også åpnet deres forstand slik at de kunne forstå Skriftene. De var vitner om Jesus og hans gjerning ut fra Det gamle testamente. I Det gamle testamente var Jesu frelsesgjerning forutsagt og der fant apostlene lys over hva Jesu gjerning betydde. Derfor hører Det gamle testamente med til apostlenes ord eller apostlenes lære.

Gud selv er kommet oss nær

Gud ber oss ikke om å søke ham i de store opplevelsene eller de høye åpenbaringene. Det er ikke vanskelig å komme i kontakt med Gud, noe som er forbeholdt spesielt religiøse eller særlig åndelige. Nei, Gud taler til meg i sitt eget ord, så liketil og rett fram, at det religiøse menneske tar anstøt av det, synes det blir for hverdagslig og menneskelig, så lite opphøyd og åndelig. Men slik er Gud. Han gir seg til kjenne på en slik måte at det er for alle.

Gud er ikke lenger skjult i sin høye himmel, han er blitt menneske, han er blitt kjød. Han kommer til oss i bokstaver og skrift.

Si derfor ikke i ditt hjerte: «Hvem skal fare opp til himmelen? – det vil si, for å hente Kristus ned. Eller: Hvem skal fare ned i avgrunnen? – det vil si, for å hente Kristus opp fra de døde.» Nei, det er ikke slik vi kommer i kontakt med Gud. Men «Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte. Det er troens ord, det som vi (apostlene) forkynner.» (Rom 10:6-8)

Kan du tenke deg noe større enn å ha Guds eget ord. Da kan du si: «Jeg kjenner Gud, for her sier han at han er slik og slik. Dette har Gud gjort for meg, slik har han elsket meg og slik elsker han meg.» Da kan din glede bli fullkommen, uten frykt og angst for at Gud ikke er slik du tror. Nei, for du vet på hvem du tror, han har meddelt seg til deg gjennom sitt eget ord. Du kan ha full visshet.

Immanuel

Ordet betyr «Gud hos (eller med) oss.» Det er ikke noe mindre som skjer julenatt. Da kom Gud selv til oss for å være hos oss. Og når Guds Sønn ble menneske, når Ordet ble kjød, så ble han det for aldri å slutte å være det.

Gud er hos oss for alltid. «Jeg kommer til dere,» sier Jesus. Han kommer til oss og er hos oss i sitt Ord.

Svøpt og lagt i en krybbe

Har Ordet blitt svøpt og funnet seg et hvilested i ditt hjerte?

*«Å kom jeg opp vil lukke
Mitt hjerte og mitt sinn
Og full av lengsel sukke:
Kom Jesus dog her inn!
Det er ei fremmed bolig,
Du har jo selv den kjøpt,
Så skal du blive trolig
Her i mitt hjerte svøpt.»*

Slik Jesus ble svøpt og lagt i en krybbe i Betlehem, slik skulle Guds ord bli født inn i og svøpt i våre hjerter.

Det var ikke for ingen ting at Jesus ble lagt i en krybbe, i et matfat. Ordet er den rette himmelføde som vi daglig skulle nære oss av. Det Ord som er svøpt i våre hjerter, det er det vi lever av og lever ved. (jmf Rom 10:8)

Og slik stjernen ble stående over stallen i Betlehem, slik blir Guds nådesol stående over det hjerte hvor Ordet er svøpt. Det er ikke fordi hjertet er så fint og vakert, men det er ene og alene fordi Ordet er svøpt der, fordi Guds Sønn er der med syndenes forlatelse og evig liv. Det er han som får Guds nådesol til å stanse over oss.

LSE

Nyttårsleir

Bibelskolen på Fossnes

Ledere:

Svein Mangelrød og Ivar Fiske

Onsdag 29. desember

kl 1500 Innkvartering

kl 1600 Enkel middag

kl 1800 Julefest i Kvelde bedehus

Torsdag 30. desember

kl 1000 Bibeltime v/Reidar Linkjendal

kl 1130 Bibeltime v/Per Bergene Holm

kl 1700 Møte v/Jan Oskar Butterud

kl 2000 Kveldsmøte v/Tore Mangelrød

Nyttårsaften 31. desember

kl 1000 Bibeltime v/Per Bergene Holm

kl 1130 Bibeltime v/Reidar Linkjendal

kl 1600 Møte v/Olaf Klavenæs

kl 1830 Nyttårsmiddag

kl 2100 Nyttårsmøte v/ Tore Mangelrød

Lørdag 1. januar

kl 1030 Høytidsmøte v/Olaf Klavenæs

kl 1300 Middag m/avslutning

Priser:

Full pensjon: kr 600,-, 0-5 år gratis, 6-12 år kr 300,-, ungd./stud. kr 450,-. Max fam. pris kr 1 800,-. Tillegg for sengetøy og enkeltrom.

Påmelding innen 20. desember 1999 til Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke, tlf. 33 33 93 98.

**Unge og eldre er velkommen
til samling om Guds ord.**

Testamentet

Av B. A. Lindeland

Det led mot slutten nå med min gamle venn. Han var omkring de åtti, og han bodde alene.

Han hadde til det siste drevet en større forretning, og det var kjent at han ikke i liten utstrekning lånte ut penger. Han gikk for å være rik.

Da jeg nå visste at han alle dager hadde levd et ensomt privatliv, spurte jeg ham en dag om det var noen som så innom til ham nå.

«Jo,» sa han. «Det har helst vært livlig med besøk nå i den aller siste tiden.»

«Det er gildt,» sa jeg, «at våre venner ikke glemmer oss når vi blir gamle og syke.»

Han svarte: «Det er mine *debitorer* som har vært her.»

«Deres – ?»

«Mine *debitorer*,» sa han ganske rolig.

«Jeg turde vel ikke spørre hva De sa til disse Deres debitorer?»

«Jeg sa de kunne gå hjem og være rolige, jeg hadde husket på dem da jeg skrev mitt testamente.»

Jeg var til stede da hans testamente ble åpnet. Jo, han hadde vært en rik mann, og han hadde praktisk talt skjenket sin hjemby alt sammen. Men det jeg spesielt festet min oppmerksomhet ved, var noen linjer i begynnelsen av testamentet. Der stod det: «*Jeg ettergir samtlige av mine personlige debitorer hva de skylder meg.*»

«Han utslettet skyldbrevet mot oss,

som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Og det tok han bort i det han naglet det til korset.» Kol 2:14

Jesus etterlot seg et testamente.

På Golgata skrev han det, og han skrev det med sitt blod.

Dette blod kalles den nye pakts blod, og det er om dette blod det sies: «Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd.»

Da han skrev dette testamente, da husket han på alle Guds skyldnere, også på deg og meg, og ut fra dette dyrebare dokument lyder det nå til oss: «Din synd er sonet, din gjeld er betalt – du er frelst og fri fra alle dine synder.»

Den dagen, da jeg hørte testamentet fra min gamle venn bli opplest, da så jeg mange bevegede menn, enkelte gråt. Hvorfor var de beveget? Hvorfor gråt de? Det var av *glede*, og de gikk til sitt hjem med hjertet fullt av takk.

Nå hadde de fått vissheten. Nå hadde de fått «svart på hvitt» for sitt lønnlige håp.

Venner har dere hørt Jesu testamente opplest? Har dere hørt at i det var ingen glemt, heller ikke dere?

Så la det være nok!

Jesus døde, og derfor står hans testamente urokkelig fast.

Gled dere!

Bring ham takksigelse!

*Fra boken «Underveis»,
Tilrettelagt for L&E ved JE*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Jesus kom - og kommer!

Se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, for å gi enhver igjen etter som hans gjerning er.

Åp 22:12:

I disse juletider minnes vi at Jesus kom til verden for å frelse syndere. Gud ble mennesket Jesus Kristus som døde i synderes sted for at du og jeg skulle få del i det evige livet i Guds himmel.

Dette er et gledesbudskap for alle syndere. Men ikke alle syndere gleder seg over det. De fleste har enten ikke hørt det eller vil ikke høre det eller avviser det hele som uaktuelt og uinteressant for dem, til tross for at dette er verdens viktigste budskap.

Men en dag skal dette budskap bli det viktigste for alle. For Jesus kommer snart igjen! Og når han kommer skal hvert kne bøye seg for ham, og hver tunge skal prise hans navn. (Rom 14:11) Også deres som fornektet ham, eller mente at kristendommen var diktet opp av mennesker.

Da blir ikke lenger «år 2000 problematikken» det viktigste, slik det nå i lang tid har det vært svært så mye oppstyr omkring overgangen til år 2000. Det har vært skrevet side opp og side ned om at alle datamaskinene i verden kan bli satt ut av spill. Presidenter, statsministre og mektige industriledere skjelder for tan-

ken på et omfattende data-crash. En slik hendelse oppleves som et skrekk-scenario, og på mange måter det verste som kunne hende vår moderne verden.

Milliarder har vært investert for å unngå en slik katastrofe. Men statsledere og massemedia glemmer at det kommer en større katastrofe, at det finnes et himmelsk data-anlegg som aldri svikter. Det finnes nemlig i himmelen hos Gud en bok som overgår alle jordiske datamaskiner. Det skulle vi være opptatt av nå ved inngangen til et nytt årtusen! I den boken er alle mennesker registrert, ikke bare med navn, fødested, utdanning og yrke, men med alle tanker, ord og gjerninger som er tenkt, sagt og gjort gjennom hele livet.

På dommens dag, når Gud åpner sine bøker, da vil mange ønske at den himmelske databank måtte bryte sammen. Men den kan ikke bryte sammen, for Gud er den som var, er og blir. Og den kunnskap som finnes om deg i Gud, kan du aldri få slettet!

Men Jesus kan slette ut din synd dersom du vender deg til ham! Han ut-slettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset. (Kol 2:14)

Jon Espeland